

**RUDOLF
TĚSNOHLÍDEK:
spisovatel, novinář, občan**

Antologie juvenilií s doprovodnou studií

6
slepe poslechnout. Tohle netvrdím já, znáš mne, ale-- Proč
jsi se mne zastával. Jsem spokojená -- Jsem spokojená, chví-
le vlastního zamýšlení, každý pro sebe. Coś ty myslíš? Ale
tys měl tolik odvahy --- Tys ho -- soudil.

Venda/trpce/: Myslíte, že jsem pořád jen dítě?

Marie: Co jsi to jen měl?

Venda: Nejsi zdráva, maminko.

Marie: Ale kde, blázinku, hled jak jsem veselá.

Venda: "emluvíš pravdu - /zarazí se/.

Marie: Co jsi chtěl říci?

Venda: Někdy jsme takhle nemluvili, takhle rozptýlené, přestávky.
Jakby kousky skla padaly. Vid, vždyť ty to sama dobře cítíš.
Ustaví se zůstává u nás něco nevyřekáno. Tešil jsem se po
prvním delším odloučení na domov jinak. Teď tak studeno, chlá-
dno, nečekano.--

Marie: Proč jsi chtěl na jiné gymnasium, teď najednou, na konci?

Venda: Vidíš, cítil jsem to chladnutí víc a víc a doufal jsem, víc
měl jsem takovou bláhovou naději - - - budu-li dál, že se
budu úspěšněji, rád a tak upřímně vracet. Mne nesmírně schá-
til domov.

Marie: Ale Vendo!

Venda: Opravdu maminko, někdy je přede mnou tak studeno a tmavo.
se hrozím, najednou mne zavraždí -- říkám si: sáhla na mne
smrt. -- Kouteček zcela svůj, svým teplem vyhřátý, jen svůj

24. 8. 1937 MMUJ

Stala milovatí: žít bych
je (má) i (dobře), nemohla by
smu zcela, celou svou plně milova-
ti a je' plně bych ji otevíral.

Mam, mách, mam.

Výstup 2.

Lea: Evim, přelupuje do domůch
a za nimi frichají Alon.

Lea: Dobry večer, Koro, co je
ste tak potvoren, co je ve m
probní stalo? Jste tak bled,
co? Stánete.

Kor: Nubiv, dobrá Lea,
mit tu tv plote je mi, dobre,
zcela dobre.

Lea: Ne, vy se přemáháte,
nechcete říci, po se sám stalo.
Řekněte nám to. Lidi, tolik
tas pravim.

Pisem podzimne

Ydes palero se chvěla, tesána regiem
a tró jich trarlaraj nám hudlo težce stáh
a p' kacířích tvotných ted' umínala jem,
vidos pov je kopal v' budoucnosti tm' ačk,
radě zapáadu se kruh játe máku jých a p'etra
a z ohen obdalu se divál žal a žhaza, jeho sestra.

Leit, náčekel ja zpív el vodujem,
juv vichrice nám hučel slávu hvězot
a posthanyj mack Le hučel s' odporom
a mesic hleďel p' zamčlosti cest.
Son hitisov p' p'ustých lute a jednotrahnych polí
je vyhrůžkon a v'p'omeckem a slov' tolik boli.

RUDOLF

TĚSNOHLÍDEK:

spisovatel, novinář, občan

Antologie juvenilií s doprovodnou studií

Hana Krařlová

Mamince

Publikace vznikla za finanční podpory Ministerstva kultury České republiky v rámci institucionálního financování na dlouhodobý koncepční rozvoj výzkumné organizace Moravské zemské muzeum (DKRVO, MK 000094862).

Recenzovali:

Doc. PhDr. Jiří Kudrnáč, CSc.

Doc. PhDr. Jiří Poláček, CSc.

© Hana Krafllová

© Moravské zemské muzeum, Brno 2025

ISBN 978-80-7028-638-8

Obsah

I. Kapitoly ze života	7
II. Antologie	
Co šepce duše	73
Trochu lásky, trochu bolu	93
Rozmary	123
Ze svatýň duše	141
Jak nové přišly dny	156
Do svaté země	179
Na cestě	227
Nepřítel	255
Sen	261
Na konci léta	267
V koutku	282
III. Obrazová příloha	307
IV. Summary	366
V. Jmenný rejstřík	369
VI. Zdroje obrazové přílohy	371
VII. Prameny	374
VIII. Literatura	375
Poděkování	378

Kapitoly ze života

Rudolf Těsnohlídek (1882–1928) patří k poměrně známým osobnostem přelomu 19. a 20. století. Byl jedním z četných spisovatelů, kteří se zapojili do redakční činnosti v periodikách, jeho práce byla tak mnohdy určována, ba až limitována. Veřejnost do dneška čte jeho pohotové a vtipné, ale především citlivé a empatické soudničky; jeho próza o lišce Bystroušce je všeobecně známa nejen českému, ale díky hudebnímu zpracování Leoše Janáčka též světovému publiku.

Přesto, podíváme-li se na dílo a život tohoto autora podrobně, objevíme mnoho neznámého. Nejen šíří jeho aktivit: jako spisovatel se zabýval poezií, prózou i dramatem. Zaujala ho speleologie a jeho reportáže z objevovaných Demänovských jeskyní přibližovaly krásu podzemí čtenářům jeho listu. Jako první se ujal insitních vzpomínek Jana Welzla. Byl přesvědčeným republikánem, nadšeným členem Sokola. Zabýval se charitou a jeho myšlenka dala vzniknout akci občanských vánočních sbírek, jež přetrvaly dodnes.

Nepublikovány zůstaly jeho studentské prvotiny. Jeho soukromé zápisky a osobní korespondence tají v sobě nejen mnohé informace, ale především citlivé poetické pasáže, vyznání, zamýšlení, ba i metaforicky vyslovené pochybnosti... – zkrátka beletristické prvky, jež by obstály v kterékoli jeho povídce. V časopisech a novinách zůstalo roztroušeno množství básní a próz, nasvěčujících jeho talent z dalších úhlů.

Proto vznikla tato publikace: jako první splátka dluhu, jež vůči autorovi máme.

V titulu volíme slovo „kapitoly“: nejde o lineární vyprávění, ale zaměříme se na ty oblasti a okamžiky autorova díla a života, které nejsou zatím tolik známy; představujeme tak současně i bohaté fondy Oddělení dějin literatury Moravského zemského muzea, a to jak jejich památky rukopisné, tak předměty denní potřeby.

Jak jsem Tě mlčky miloval, nevěda o tom, protože jsem si to ani uvědomit nemohl. Hynu tou žádostí psychického kouzla. Dej mi je, Kajo.

Snad zhynu strachem – vždyť si člověk nejvyšší štěstí rozbíjí sám. Už není ani trocha jistoty, třesu se šílenou bázní. Rozběhnout se k tobě a přesvědčit se, co děláš v tuto chvíli, jsi-li skutečně, nebo to byl jen sen.

(...)

Netul ke mně tak úzkostně svou hlavu, nevím, co s Tebou je, myslím, žes smutna – a já počítám dnes celé to nesmírné kouzlo, to štěstí, kterým s mne živila – uhasínající oheň.

Nikdo není věrně můj, kdo by mi patřil navždycky bez milosti jako já jemu!!!

Nemám cíl života – rána krvácí.

Smutno je cizí milostí mřít, smutnější žít.

(...)

Je zřejmé, že dvojice prožívala v létě roku 1904, po dvou letech vztahu, krizi, která bezmála vedla k rozchodu. Následující zápis pochází pravděpodobně z podzimu 1904 a po rozsáhlých úvahách mj. o české otázce, o myšlenkách T. G. Masaryka, o křesťanství nebo moderním dramatu přináší pasáž zdánlivě jednoznačnou, pravděpodobně též citující Kajina slova adresovaná pisateli:

(...)

Jaká je to komedie, velkolepá komedie. (...) Pole zas již rozorali a pohnojili, stébla, jež tu voněla, a klasy, jež tak blouznivě kvetly, leží tu v kalu, shnily pro nové klasy a stébla a tak úmorně dál. Topoly v pýše májové noci – litovaly jak baby. (...) stáda ovcí zabečela ustrašeně a na nebi jen krev a sinalost, ale krev.

A ty cítíš, jak visíš a jak miluješ. Poznáváš krásu života, když se odumírá – a zas nelze umřít. Ach R. R svou svěžest svůj půvab jsem jim vydala - a ty? Čekala jsem je, až to s šílenstvím hraničilo. Ó jak se to mstí, já myslela, že to umrtvím, přelstím – a teď se to mstí.

Zabije-li se, rozdmýchá žízeň, že bude nutno umřít hladověním, zklamáním. Zabiju-li ji, co mi bude život – vypráhlý, který z ní povstal. Oba? Ano, tu stojím zamýšlen. Oba? Ale ten hnus utíkat jako zvíře, místo čelit do konce. Sám?

(...)

Následující nedatovaný zápis se slovy plnými zoufalství obrací k Bohu. Dikce napovídá, že jde o text psaný spíše před onou událostí, že jde o emotivní reakci na dívčinu nemoc.

(...)

Vzals mi ji, pane, abys ji spasil.

Byla Tvá.

Co šepce duše

I.

Lyrické básně

Těsnohlídek Rudolf

1898

Ty smutné, truchlé zpěvy
ti sestro milá v oběť dám.

Ti obětuji za úsměvy
tvé lásky vše, co mám, co mám.

Mám málo, smutné písně,
však ty mi právě bohatstvím,
a mně-li drahé, milé,
i tobě budou, já to vím.

Dne 18. října 1898

Když se večer

Když se večer jeseně
klade v holých stromů náruč,
šepce suše pohřbu píseň.
V duši smutno, truchlo mně.

V duši smutno, truchlo mně,
v duši píseň nová klíčí
nepatrná, trpasličí
jako mlhy jeseně.

Jako v luhu jeseně
píseň kvete v srdce hloubi
rovna vichru. V babí létu
krystalovala se mně.

Rád domů jedu

Rád domů jedu, rád, ach rád,
když kolem vane noci chlad,
když vlak se žene jako bouř
a nad ním v mraku plyne kouř,
když doly líbá lunny svit
a v řece hvězd se zračí kmit,
když usnul bor i holá stráň
a k zřídlu chodí pítí laň –
rád domů jedu, rád, ach rád.

Rád domů jedu, rád, ach rád,
když v zlatě stkví se nebe trůn;
když zrak svůj upnu k nebesům
a duše dotk se anděl strun,
a rozehrá sny sladkých dum.

Elegie o podzimu

I.

Babí léto síť spřádá,
listí zvadlé k zemi padá,
listí padá.
Chladný vítr v dáli spěje,
listím zvadlým, žlutým chvěje,
vichr věje.
Vichr vane přes strniska,
Meluzína hučí, píská,
vyje, výská.
Již tu podzim, chladný podzim,
listí urval, odnes podzim,
zasel ozim.
I mně urval květy štěstí,
urval blaha ratolestí,
urval štěstí.
Vane vichr bouřenosný,
oblak slzí nese rosný,
urve mé sny.

II.

Mlha těžká z oblak splývá,
zemi v roucho smutku halí,
skulinou se slunce dívá,
chladný z dáli déšť se valí.
Severák kol pádí,
mračno s mračnem svádí

v burném reji.

III.

Zhnědlá smutně hledí niva,
spráhlé, suché v kraj zří stráně,
příroda již odpočívá,
s vichrem letí v mracích káně,
s křikem jekem letí
v palem, fíků sněti
v bouřném reji.

IV.

V duši mojí smutno bývá,
v duši bolest často cítím,
často na rtu píseň tklivá,
s uvadlým soustrast mám kvítím.
V srdci zapomnění
žal a bolu snění
v bouřném reji
v jeseni.

V touze

Hledím v chmúru noci stmělou,
upírám své k nebi zraky,
zlaté hvězdy halí mraky,
v oku cítím slzu vřelou.

Toužím srdcem, duší celou,
k hrudi klesá níže hlava
unavena touhou smělou –
touha moje divá, dravá
vznéstí se až pod oblaky,
zlíbati tě rozechvělou.

A. N.

Villanella o mlze

Kraje mlha rouchem kryje,
doly, luhy, hory, lesy,
zvadlé jiřin květy smyje.

Dolům věnce stříbra vije,
horám na čela se věsí,
kraje mlha rouchem kryje.

Zdá se mi, že dešťík sije
modravými pod nebesy,
zvadlé jiřin květy myje.

Vichr mlhu nese, vyje,
ta s ním letí jako běsy
a kraj rouchem smutku kryje.

Kéž mně do srdce se vlije,
přinese mi zpěvu plesy,
duch jak jiřin květy smyje.

Ať se v písni mlhu vpije,
zajásá jak pěvec kdesi,
když kraj mlha rouchem kryje,
zvadlé jiřin květy smyje.

Květ lásky

Noc byla vlháká, jasná tak,
že mráčku nikde nezřel zrak.
Svit luny zářil, kmital jen
a háje, luhy spaly sen.
Květ k zemi schýlen usínal,
hvozd snům svou náruč rozpínal.

Tou lesní kráček tišinou
sám mládec v temnu pěšinou,
své kroky řídil k mýtině,
kde močál lesk se v sitině;
nad vodou chata chudičká
a v ní prý stará sudička.

Již jun tam došel zaklepal
„Jen pojď, můj hošku,“ hlas děl, „dál.“
„Co přeješ sobě, ráda dám;
vše tobě dáti v moci mám.“

„Ach babičko, já prosím vás
jen o kytečku sedmikrás,
ne těch, co rostou na sadě,
ty chci, co kvetou v zahradě
bohyně Lásky v severu
a léčí dívčí nevěru.“

Mám dívku jako mléko, krev,
jak andělský a nebe zjev,
i jmění má, co v nebi hvězd,
strach mám, že chystá zrady lest.“

„Dám ráda ti jich, kolik chceš;
však do lesa mi, junku, spěš,

mně najdi nyní bludičku,
mou sestru, Štěstí sudičku.“

„A kde ji najdu?“ „V leknínech
se kochá v luzných, sladkých snech.“

„Noc dobrou, klidný spánek vám
babičko přeji; udělám
dle rady vaší laskavé.“

„Jen brzy přijď,“ babička zve,
„dám tobě vonné koření,
jež lásky budí hoření.“

Šel jinoch, hledal bludičky
a nenavštívil sudičky.
Jej našli v hvozdu tišině
na temné, úzké pěšině,
jak klas, když ženci pokosí,
tu v hustém ležet rákosí,
na prsou zvadlé růže květ;
i dívka jeho v onen svět
šla v půlnoční, tak klidně, čas,
na srdci kytku sedmikrás.

Je v rakvi jedné pohřbili
a horkou slzou skropili,
a růží rudých vonný dech
je zkolébával v smrtných snech,
kytice vonných sedmikrás
jim shledati se dala zas
a pro věčný je druží čas.

18 25/I. 99

/smazaný příspěv/ H. L.

Čáslav

Poslední pán Lichnice

Povídka

I.

To z jitra bylo, záhy za zoře,
když mraky mlhy k nebi stoupaly
kol horských tesů v hustých kotoučích,
a na vysoké skále z mraků mlh
se zachmuřeně starý díval hrad
a nedobytný hrad byl Lichnice,
jenž do kraje se díval z ranních mlh
přes hřbety Železných to lesných hor.
Tam na cimbuří hradeb šedivých
zřít bylo davy statných rytířů,
jak mihaly se v zbroji zářivé
a z přílbic vlály pestré chocholy
a v červácích se zlata blýskal blesk.
Však proč ty davy reků věhlasných
dnes shromáždily v Lichnici se hrad?
Snad k veselým to radovánkám dnes
sem sjeli se či k reků turnaji
neb na turů i zubrů valný hon.
Ó zhlédni blíž a uvidíš sám hned,
proč davy reků, hrdin věhlasných,
se shromáždily v Lichnici dnes hrad.

Hle v kapli svaté oken vysokých,
oltářů mnohých zlatem zářících,
tam u oltáře vpředu na stupních,
tam rakev leží pěkná, umělá,
pod květů, věnců hustým příkrovem
a u rakve tam leží staříčků
Božeta, vladař hradu Lichnice
a rek on, který v Saracénů boj
se vrhal jako ostříž na kořist,
on starý rek a slavný hrdina,
on v slzách tone, v štkání naříká.
Ó jak by nelkal stařec staříčků,
když statných kdysi devět synů měl,
tak bujarých jak devět sokolů
a všechny zhltna chladná, černá zem
a všechny zastřel smrti temný stín;
on přežil je, on, stařec staříčků.
„Ó synu můj,“ tak teskně naříkal,
„ó synu můj, proč jsi mne opustil,
proč zemřel jsi, můj milý, kochaný,
ty chloubou věku mého pozdního.
Ó tebou vymřel navždy starý rod,
jenž starým hradem od věků byl vlád,
a nyní v jeho kobách útulných
se cizích pánů zhlížet bude zrak,
neb v rумы, trosky klesnou jeho zdi
a sovy jen a noční netopýr
zde skrýše sobě někdy naleznou.“

1899

Rozmary

Básně

Těsnohlídek Rudolf

Ti, která písň v srdce moje
a zvuky jejich siješ,
jež snění květy různých barev
ve věnce básně viješ,
ti, sestro sličná Helikonských,
již ódy k chvále osnuji,
ti, moje Múzo, ochránkyně pěvce,
svou každou píseň věnuji.

V Hradci Králové

dne 2. ledna 1899

Anděl – démon

To anděl rajských sfér
v mé duši rozžítí chce lásky světlo,
kde tisíc krásných ideálů zkvetlo
a na tisíc jich do propasti slétlo
jak písňě z Múzy per.

Co vlnek bije v břeh,
to písní udeřilo v moje skráně
a já je chytal šťasten, hravě, maně,
radostí šílencovou usmíval se na ně,
až přišel lásky žeh.

Jak záře vlasatic,
když na nebesku v podzim chladný plane,
tak v mojí duši city nepoznané
se zrodily a srdce rozervané
nemohlo bránit víc.

Znáš, anděli, ten svět,
kde sladké tužby nebes jaselem hoří,
kde duch se v pekla sirnou propast noří
a divy písňě v srdci chorém tvoří
jak Vesna lučin květ?

Přešťastná neznáš jich?

To nevíš, co to lkáti v hněvném bolu
a kolem hlavy drahé víti aureolu
a smáti se a naříkati spolu
a slzy mísit v smích.

Ó víš, co lásku mít,
kdy jí se duše třese, v plese chvěje
a šíleností, cynismem se směje
a miluje a žije bez naděje,
ó hrozno tak ji žít.

Anděli, prchni čist!
Tě démon v hněvu citů vzteklém
zachvátit chce ta duše jeho peklem,
viz krve krůpěj na jeho rtu semklém,
slyš slova jeho svist:

„Snad útrpnost jen máš
s tím vyhoštěncem divným toho světa,
jenž ideálem v nebe, peklo slétá
a lásky bolest družka jeho kletá
a šílenství mu stráž.

Jsem světlem opojen
a vyhnancem já říše ideálů,
a chceš-li v srdce nasít nových žalů,
já vrhám z něho běd a strasti skálu.
Bohyně, řekni jen.“

Pomník

Svítil měsíc.

Jásaly květy v snech máje a vinuly se k sobě čisté, bílé, stříbrné.

Jásalo ticho, jímž hvězdy volaly do teplé noci.

A byla noc jak sladký sen, noc, kdy snění přemáhá nás a lijí se přeludy v duše.

Tak vstalo vidění veliké v mořích duše mojí, na kalných vlnách, na bouřlivých, mrazivých obzorech, a chvěly se duši mou těžké blesky.

Teskným a táhlým a chvějícím se zvukem polnice umírala v chladu a němém kraji. Nevolala tak vesele, šťastně a zvučně jako jindy.

Na mracích cítiti bylo tíži. Cos neznámého tu? – Smrt!

Koho to volá ta polnice plačící? Stíny mstitelů volala z hrobů a ony šly v řadách dlouhých, nekonečných, a poletovaly a vlály jich bílé, krví páchnoucí, krví rudé, krví spleené, bílé pláště.

A zněla smutná jich hymna. Šeptaly sobě, že slyšet bylo daleko, na horách les až se chvěl; o svém to mluvily štěstí.

A vyprávěl kdosi tu o matce své v úsměvném kraji a plakaly pro štěstí své a žalovaly o pláči rodičů, o pláči žen, o nářku dětí, o nářku milenek, o životech ztracených.

Smutně hleděly na pomníky bílé z mramoru, odměnu poslední.

Horké jich slzy naříkaly, jak chladno srdce těch, kdož za jejich vřelou krev, za vroucí oddanost, za teplou a přítulnou lásku, za horké modlitby, za palčivé strádání, za sžírající, žehnoucí bolest jen mramor, ledový, chladný mramor, němý, bezcitný kámen zaplatili; jen z nutnosti zaplatili.

A dívaly se do nocí na krev svých dětí, jak vřela a kypěla proti poutu otrockému, jak vstávali dávní hrdinové z plamenů věků zašlých, z divokých bojů za

svobodu,

svobodu,

jásavou svobodu,

svobodu všech,

bratří svobodu živou a blahodárnou.

A hleděly, jak v krvi těch dětí drahých vstávalo nové slunce.

I sklonily hlavy své a modlily se za děti své a viděly syny své, jak obětují krev, krev svou pro svobodu čistou, sněžnou. Oltáře viděli rudé.

Oběti smírné.

Zemřel sen.

3./VI.

Hudba

Rád slyšel bych tajemnou hudbu,
jež vyznívá z měsíčných nocí
a ztlumena krčí se k vodám
a táhne bělavou párou.

Vzdor ztracených duší,
třpytivé záchvěvy hvězd,
dunivé údery kladiv,
kratičký praskot,
jímž sjede blesk.

A tuším hudbu těžkou,
jež láme se v zemdlené hrudi
posledním vzdechem.
Ó tragické tóny
skončených hymnů
žití.

(Ze spálené povídky „Štěstí“ psané 19./X.)

Bolestná ztráta

Kdes v zamklých mých hlubinách se rozechvěly křišťály
a hroty jejich studené se v tvář mé duši bodají,
stesek chladnou sněží hladinou a ladí vřesky píšťaly,
jež modravý lesk ocele jak nakyslý rez hlodají.

Jde tiše kdosi neznámý; líc v kápí tvrdou zahalen,
dým pochodní svou rozházel a požár zhoubný zakládá
a supot vichřic uštvaných noc v rozžhavený kuje den,
v par mléka z růží tavena pryč polekána zapadá.

- - - Já světlo chtěl a jitra zor a pro noc truchlí rekviem
a palič zpívá jásavě a rozrývá mých polí zem
a hrobky kope beze dna a padají v ně děti mé,
svou zešlivše radostí, a velké svátky světíme.

Kněz budovaných svatyní mně kletby vášní našeptal
a píseň rabství zbabělých mi bardové teď zpívají,
běl mušelinů komnat mých žár s Nejistotou rozleptal,
dav směje se a hoduje, pláč Mrtvých s mým se slívají.

Nepřítel

Osoby:

Lar, následník trůnu

Jeho matka

Mila, jeho snoubenka

Jar, jeho přítel

Imer, uzurpátor

Sluha

Zbrojnoši

Pochmurná komnata s vysokým gotickým oknem, u něhož leží raněný Lar, ošetřován matkou.

Výstup I.

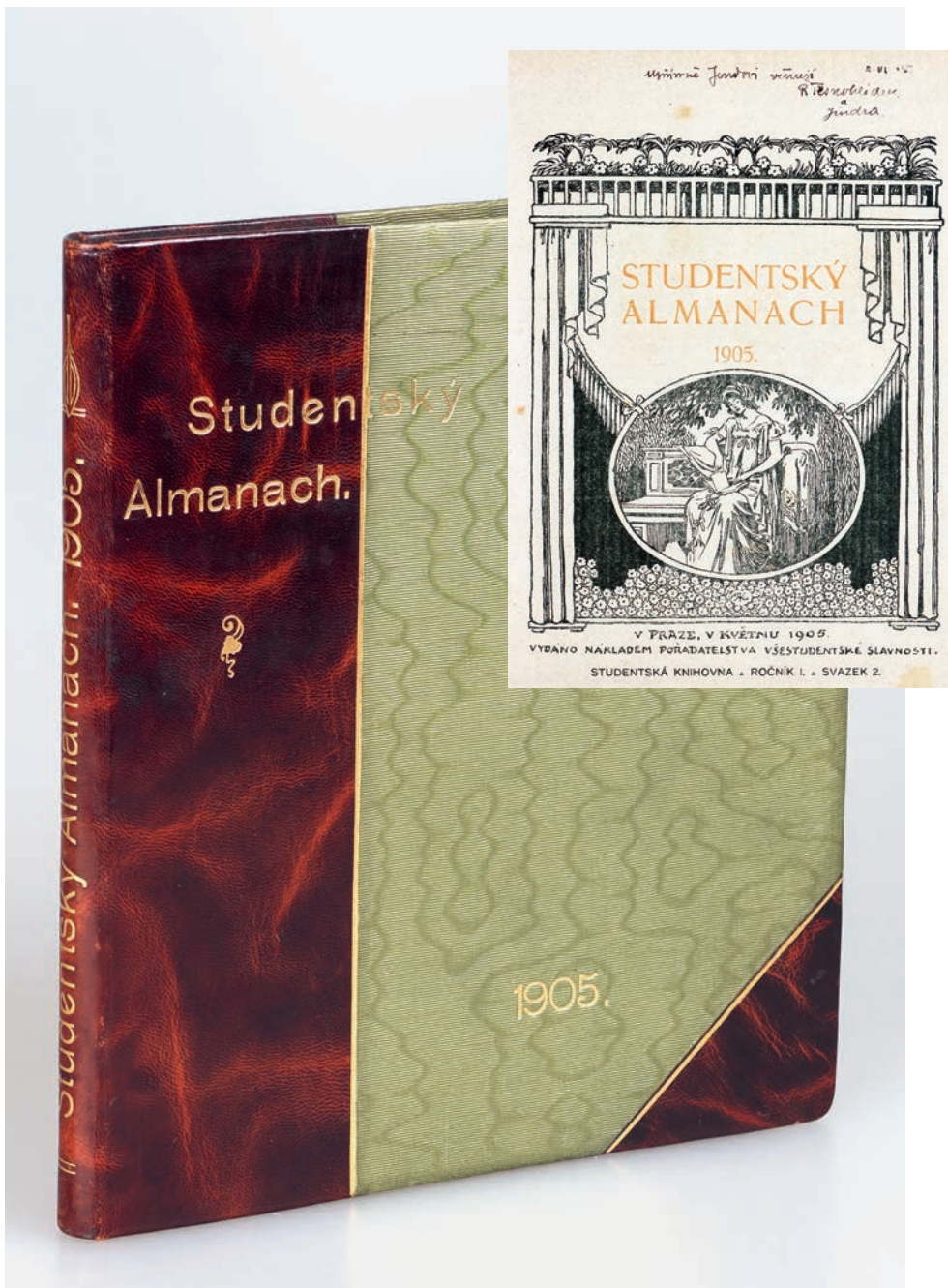
Lar: Ach, les, – les byl hustý a skály – ty vysoké skály... Utíkala... utíkala pryč... Utíkej, však tě chytnu... Vidíte bílá... tam bílá jak sníh... laň... vidíte, proč utíká? Chyťte ji, chyťte ji. Upadnu, Smire, Smire, pojď, vidíš, jak mi utíká, jak je bílá, jako sníh! Eh, což nevidíš? Musím ji mít, musím! (Chce vstáti.)

Matka: Lež, synáčku můj, lež! Buď hezky tiše, hajej, holoubku, bolela by tě hlavička. Ukaž, je tolik horká. Chceš něco? Řekni si mamince, řekni!

Lar: A byla tak mrštná a krásná a pryč utíkala a já neviděl a neslyšel a les hučel a hučel a potok zvonil, zvonil, zvonil... a já utíkal, pořád jsem utíkal, až mi pěna stydla na ústech... pořád za ní jsem běžel, až jsem spadl. Padám... ach. Zadržte mne... Víš, byl již večer, celý den jsem ji honil a tam ta propast pod

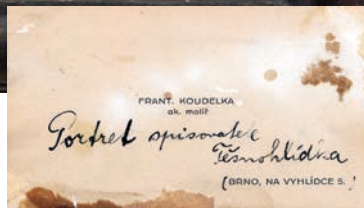
1. Rudolf Těsnohlídek pětadvacetiletý.

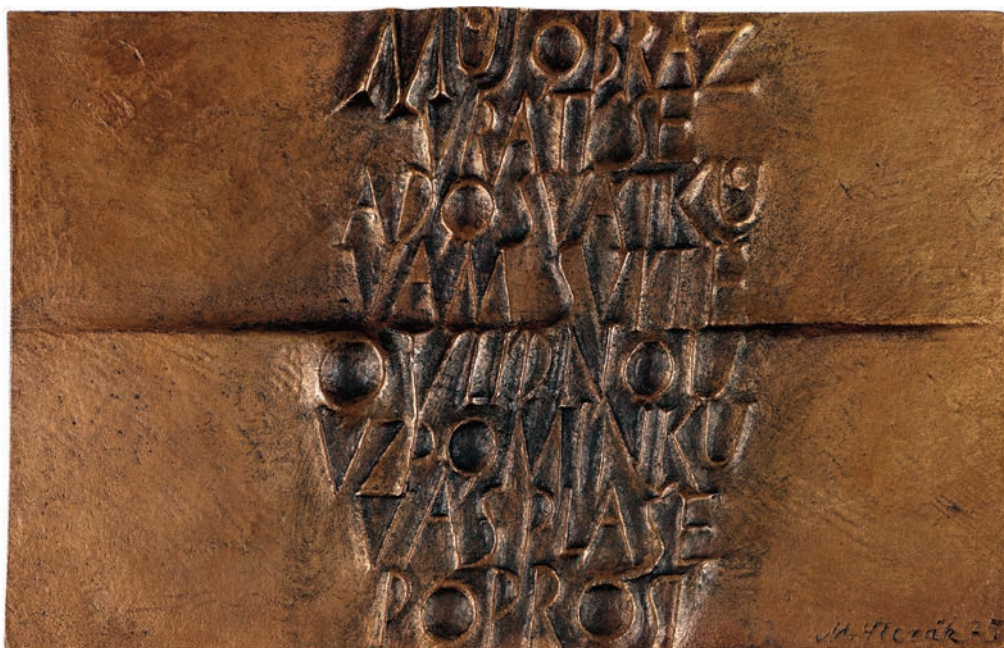
10. Studentský almanach z roku 1905 s věnováním Jindřihu nevlastnímu bratřovi Janu Kopeckému.

13. Anna Těsnohlídková se synem Milanem asi v roce 1913.

59. Portrét Rudolfa Těsnohlídka vytvořil jeho přítel, akademický malíř František Koudelka.

60. Pamětní plaketa vznikla roku 1975 podle návrhu Miloše Slezáka, autor zvolil úryvek z básně *Na rozloučenou*.

61. Výstava *Já rostl pro bolest...Mnoho tváří Rudolfa Těsnohlídka* (scénář Hana Kraflová) proběhla v Mramorových sálech MZM v letech 2008-2009: vernisáže se zúčastnil též spisovatelův vnuk, pan Ing. František Navrátil s chotí. Výtvarná stránka (autorem byl Pavel Švehlík) pracovala s motivem zimy, chladu, severu: zvolila modrou barvu a v rozích vitrín secesní ornament evokující jinořatku.

62.

V roce 2016 byla v Obecní knihovně Bílovic nad Svitavou otevřena expozice *Bílovický salon*, připomínající především Rudolfa Těsnohlídka a jeho tamní působení, ale i jiné umělce s oblastí spjaté (scénář Hana Kraflová, výtvarné řešení Ing. arch. Tomáš Págo a Ing. arch. Pavel Pekár, P. P. Architects, s.r.o.).

Poděkování

Panu PhDr. Jiřímu Hájkovi, CSc. (1932–1998), zakladateli a dlouholetému vedoucímu Oddělení dějin literatury MZM, za mnohaletou systematickou práci, díky níž z mnoha zdrojů shromáždil materiál vztahující se k životu a dílu Rudolfa Těsnohlídka.

Paní Marii Mayerhřofové, autorově přítelkyni (kterou jsem ještě měla tu čest poznat osobně), za uchování části jeho rukopisů a korespondence a jejich předání do ODL MZM.

Panu Ing. Františku Navrátilovi, spisovatelovu vnukovi, a jeho paní Mgr. Heleně Navrátilové za celoživotní péči o Těsnohlídkův odkaz a za věnování mnoha cenných dokumentů ODL MZM.

Stejně tak širší rodině a jejím přátelům, paní Mgr. Janě Hynkové, panu JUDr. Petru Kovaničovi a panu Jiřímu Firkušnému za věnování cenných předmětů z pozůstalosti Rudolfa Těsnohlídka a Jindřišky Kopecké.

Starostovi obce Bílovice nad Svitavou panu Mgr. Miroslavu Boháčkovi, který se rozhodl zasvětit v nové knihovně prostor připomenutí tvorby a bílovického pobytu Rudolfa Těsnohlídka.

Bílovickým občanům a přátelům obce, pánům PaedDr. Pavlu Kováčovi za více než třicetiletou péči o tradici Vánočních stromů republiky a písňové dílo místních Nezvedenců a Zdeňku Mrkosovi především za upozornění na sokolské dokumenty, paním knihovnicím Mgr. Marii Nedopilové a Mgr. Šárce Kučerové za péči o expozici a příjemný azyl pro literární akce.

Profesoru Pavlu Kraflovi, mému manželovi, za cenné konzultace a podporu.